Δύο γελοιογραφίες του Μιχάλη Κουντούρη, με έντονα μηνύματα δαιμονοποίησης του Ισραήλ και απαράδεκτου παραλληλισμού με το Ολοκαύτωμα, δημοσιεύθηκαν στην «Εφημερίδα των Συντακτών» στις 10 και 11.4.2018. Με τεκμηριωμένα επιχειρήματα και αναλυτική κριτική σκέψη, σχολίασαν τις γελοιογραφίες οι: η πρέσβης του Ισραήλ στην Ελλάδα κα **Ιρίτ Μπεν-Αμπα** (ΕΦ.ΣΥΝ.11/4/2018), ο δημοσιογράφος και γ.γ. του ΚΙΣΕ **Βίκτωρ Ελιέζερ** («Ματωμένα αποτυπώματα» ΕΦ.ΣΥΝ. 16/4/2018) και ο δημοσιογράφος **Δημήτρης Ψαρράς** («Δεν ξεχνούμε το Ολοκαύτωμα» ΕΦ.ΣΥΝ.16/4/2018).

Διαβάστε παρακάτω τα άρθρα:

- **«Ματωμένα αποτυπώματα» του Βίκτωρ Ισαάκ Ελιέζερ*, ΕΦ. ΣΥΝ. 16.4.2018**

Γιομ Ασσοά. Ημέρα του Ολοκαυτώματος, 11 Απριλίου 2018. Οι Εβραίοι θρηνούν 6.000.000 ομοθρήσκους τους που άδικα και βάναυσα θανατώθηκαν στους θαλάμους αερίων των ναζιστικών στρατοπέδων! Την ίδια ακριβώς μέρα, στην Ελλάδα, η «Εφημερίδα των Συντακτών», γνωστή για τον ανελέητο αγώνα της κατά του αντισημιτισμού και του νεοναζισμού, φιλοξένησε σκίτσο στο οποίο Ισραηλινός στρατιώτης αφήνει τα ίχνη των ματωμένων χεριών του στο Τείχος των Δακρύων, δίπλα σε πολλά άλλα ματωμένα αποτυπώματα**,** άλλων ανθρώπων που προφανώς προσεύχονταν πριν από αυτόν. Ξέρετε, όλοι οι Εβραίοι έχουμε επισκεφθεί το Τείχος των Δακρύων, πολλοί από εμάς προσεύχονται και ακουμπούν το Τείχος αυτό που είναι οτι απέμεινε από το Ναό του Σολομώντα. **Τα ματωμένα αποτυπώματα, κατά τον σκιτσογράφο, μπορούν να είναι τα ματωμένα αποτυπώματα κάθε Εβραίου που έχει επισκεφθεί το Τείχος των Δακρύων!** Μια μέρα νωρίτερα, φιλοξενήθηκε στην ίδια εφημερίδα άλλο σκίτσο (του ιδίου σκιτσογράφου) όπου η **Λωρίδα της Γάζας ταυτιζόταν με κρατούμενο των ναζιστικών στρατοπέδων συγκέντρωσης!**

Σκίτσα τα οποία θα ζήλευε βέβαια ο αρχιτέκτων της Ναζιστικής προπαγάνδας, ο Γιόζεφ Γκέμπελς, προκειμένου να αποδείξει τον εγκληματικό χαρακτήρα του Εβραίου της εποχής εκείνης. Αλοίμονο όμως! 74 χρόνια μετά, δεν είναι δυνατόν να δαιμονοποιηθεί ο Εβραίος και μάλιστα την ημέρα του Ολοκαυτώματος! Μπορεί όμως να ταυτιστεί ο Ισραηλινός στρατιώτης, ο Ισραηλινός πολίτης, με το «απόλυτο κακό»: Με τους Ναζί! Ετσι κανείς δεν θα μπορεί να κατηγορηθεί για αντισημιτισμό. Λάθος! **Η ταύτιση των Ισραηλινών με το «απόλυτο κακό» δεν είναι τίποτε άλλο από την απογύμνωση του Κράτους του Ισραήλ από κάθε ηθική αξία. Είναι αυτό ακριβώς που επιδίωξε και πέτυχε ο Γκέμπελς,**

Phoca PDF

δηλαδή την απογύμνωση του Εβραίου από κάθε ηθική αξία, για να οδηγήσει τους Γερμανούς, τον πιο πολιτισμένο λαό της Ευρώπης, στην εκτέλεση του πλέον εγκληματικού σχεδίου βιομηχανικής εξαφάνισης του Εβραϊκού λαού. Και ο σχεδιασμός του αυτός περιελάμβανε και σκίτσα... Τα σκίτσα του Γκέμπελς συνιστούσαν άρνηση του δικαιώματος του Εβραίου να ζει. Ηταν σκίτσα του παραδοσιακού αντισημιτισμού.

Η κριτική στην πολιτική ενός κράτους είναι απολύτως σεβαστή, απαραίτητη και πολλές φορές χρήσιμη. Κανείς δεν μπορεί να ανεχθεί την εικόνα ενός Ισραηλινού στρατιώτη να πυροβολεί εν ψυχρώ έναν άοπλο. Η εγκληματική συμπεριφορά όμως, ενός στρατιώτη, ο οποίος μάλιστα θα οδηγηθεί ενώπιον της Ισραηλινής Δικαιοσύνης, και που καταδικάστηκε από την μεγάλη πλειοψηφία της κοινής γνώμης, δεν μπορεί να τεκμηριώνει την ταύτιση ενός ολόκληρου λαού με το «απόλυτο κακό». **Η δαιμονοποίηση του Κράτους του Ισραήλ συνιστά άρνηση του δικαιώματος ύπαρξης του και αυτή είναι η μορφή του σύγχρονου αντισημιτισμού.** Αυτήν ακριβώς τη δαιμονοποίηση επιδιώκουν τα σκίτσα που φιλοξενήθηκαν από την «Εφημερίδα των Συντακτών». Σκίτσα που ευχαρίστως θα υιοθετούσε, κάθε επίδοξος τρομοκράτης προκειμένου να τεκμηριώσει το μίσος του εναντίον των Εβραίων και του Ισραήλ.

Το Ιράν και οι δορυφόροι του, η Χαμάς στη Λωρίδα της Γάζας και η Χεσμπολά στο Νότιο Λίβανο επιδιώκουν την εξαφάνιση του Κράτους του Ισραήλ. Δεν το λέω εγώ. Το διακηρύσσουν οι ίδιοι με κάθε τρόπο, με κάθε μέσο. Και διερωτώμαι πραγματικά πώς θα αντιδρούσε ένας οποιοσδήποτε σοβαρός στρατός που θα υπερασπιζόταν την ασφάλεια της χώρας του όταν δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι επιχειρούν να παραβιάσουν τα διεθνώς αναγνωρισμένα σύνορα προκειμένου, επαναλαμβάνω όπως οι ίδιοι διακηρύσσουν, να εξαφανίσουν τους κατοίκους αυτής της χώρας. Τα νότια σύνορα του Ισραήλ είναι διεθνώς αναγνωρισμένα μετά τη συνθήκη ειρήνης που υπογράφηκε με την Αίγυπτο το 1978 και την αποχώρηση των Ισραηλινών από τη Λωρίδα της Γάζας το 2005. Η Χαμάς για μια ακόμη φορά χρησιμοποιεί τους Παλαιστινίους της Λωρίδας της Γάζας ως ανθρώπινη ασπίδα για να πλήξει την ασφάλεια των Ισραηλινών πολιτών.

Όπως είπε και η πρώην Πρωθυπουργός του Ισραήλ Γκόλντα Μέϊρ, προκειμένου να επιτευχθεί η ειρήνη, οι Αραβες πρέπει να αγαπήσουν τα παιδιά τους περισσότερο από ότι μισούν τους Ισραηλινούς. Το έκαναν οι Αιγύπτιοι, το έκαναν οι Ιορδανοί, το κάνουν οι Σαουδάραβες και ζουν ειρηνικά με το Ισραήλ. **Ας ελπίσουμε ότι γρήγορα θα το κάνουν και οι Παλαιστίνιοι ώστε να αποκτήσουν και εκείνοι τη δική τους πατρίδα δίπλα στο Ισραήλ και όχι αντί του Ισραήλ.**

*Δημοσιογράφος

«Εφημερίδα των Συντακτών», 16/4/2018

- **«Δεν ξεχνούμε το Ολοκαύτωμα» του Δημήτρη Ψαρρά, ΕΦ. ΣΥΝ, 16.4.2018**

Με αφορμή δύο σκίτσα του Μιχάλη Κουντούρη, που δημοσιεύτηκαν την

Phoca PDF

προηγούμενη βδομάδα στην «Εφ.Συν.», επανέρχεται βασανιστικό το ερώτημα για τα όρια της ελευθερίας στον Τύπο και ειδικά στην πολιτική γελοιογραφία.

Προσωπικά με σόκαραν και τα δύο σκίτσα: το πρώτο επειδή ταύτιζε την κατάσταση στη Λωρίδα της Γάζας με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης των ναζί, το δεύτερο επειδή ταύτιζε όσους αγγίζουν το Τείχος των Δακρύων, δηλαδή τον ιερότερο τόπο προσκυνήματος του ιουδαϊσμού, με ανθρώπους που έχουν βάψει τα χέρια τους στο αίμα, θυμίζοντας έντονα το ανατριχιαστικό απόφθεγμα του Γιώργου Καρατζαφέρη ότι «ο Εβραίος μυρίζει αίμα».

Η κριτική σύγκριση της πολιτικής του Ισραήλ με όσα υπέστη ο εβραϊσμός από τους ναζί δεν είναι κάτι καινούργιο. Αποτελεί το κορυφαίο «επιχείρημα» των αναθεωρητών ιστορικών στον αγώνα τους να σχετικοποιήσουν το Ολοκαύτωμα και να μετατρέψουν τα θύματά του σε προγόνους σημερινών θυτών. Ειδικά στο πολιτικό σκίτσο υπάρχει μια κακή παράδοση στην Ελλάδα, και μάλιστα στον προοδευτικό Τύπο, όπου η αλληλεγγύη προς τους Παλαιστινίους πολλές φορές εκφράστηκε μέσω σκίτσων που γλιστρούσαν προς τον ανοιχτό αντισημιτισμό.

Από την άλλη μεριά το πολιτικό σκίτσο δεν μπορεί να υποστεί την ίδια κριτική, ούτε να υποβληθεί στον ίδιο έλεγχο με ένα δημοσιογραφικό άρθρο. Από αυτή την άποψη ο δημιουργός του φέρει πλήρη προσωπική ευθύνη, ενώ διατηρεί και το δικαίωμα να δίνει την προσωπική του ερμηνεία στο δικό του δημιούργημα. Και βέβαια ακριβώς επειδή πρόκειται για σκίτσο, δηλαδή εξ ορισμού το μήνυμά του είναι αφαιρετικό, βασίζεται σε στερεότυπα. Και τα στερεότυπα -αυτό το γνωρίζουμε- συνήθως είναι αρνητικά και πολύ συχνά αυθαίρετα και λανθασμένα.

Αυτή η εφημερίδα έχει δώσει αγώνα κατά του αντισημιτισμού στη χώρα μας. Πρόκειται για γεγονός που αναγνωρίζεται και από εκείνους που διαμαρτυρήθηκαν για τα σκίτσα. Και θα ήταν απολύτως άδικη η άντληση οποιουδήποτε συμπεράσματος για την κατεύθυνση της εφημερίδας από ένα απλό σκίτσο και πολύ περισσότερο η αναγόρευσή του σε δείγμα ανοχής του αντισημιτισμού.

Γνωρίζω ότι σ’ αυτό τον τομέα και το επίσημο Ισραήλ επιδεικνύει μεγάλη ευελιξία. Αλλωστε πριν από λίγες μέρες οι αρχές του υποδέχτηκαν με κάθε επισημότητα τον αντιπρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας, Αδωνι Γεωργιάδη, γνωστό για τις σχετικές του απόψεις και την προώθηση των βιβλίων του Πλεύρη και του Γκαροντί.

Από την άλλη πλευρά, η εφημερίδα μας δίνει καθημερινά αγώνα για τον πλουραλισμό και την ποικιλομορφία των απόψεων. Δεν υπάρχει μέρα που να μην έχει διαφωνήσει κάποιος από την ομάδα της «Εφ.Συν.» με κάποιον άλλον, ρητά ή υπόρρητα, από τις στήλες της.

Μ’ αυτό το δεδομένο θεωρώ χρήσιμο να εκφράσω δημόσια την απόλυτη διαφωνία μου σε κάθε απόπειρα σύγκρισης του Τρίτου Ράιχ με το Ισραήλ και του Ολοκαυτώματος με τα δεινά που υφίστανται οι Παλαιστίνιοι, γιατί το μόνο συμπέρασμα στο οποίο οδηγεί αυτή η σύγκριση είναι η απαλλαγή του χιτλερικού καθεστώτος από το βάρος τής βιομηχανικά οργανωμένης εξόντωσης ενός ολόκληρου λαού. Πρόκειται ακριβώς για τη μέθοδο που ακολουθούν οι απολογητές

Phoca PDF

του ναζισμού, όπως μπορεί καθένας να διαπιστώσει από τα ποικίλα πονήματά τους και πρώτα πρώτα το γνωστό φιλοχιτλερικό έργο του Πλεύρη. Αυτή η παρατήρηση αφορά φυσικά και τα σκίτσα.

Γνωρίζω το αντεπιχείρημα. Το παπαγαλίσαμε όλοι μας πριν από τρία χρόνια. Η δολοφονική επίθεση που δέχτηκαν οι σκιτσογράφοι του «Charlie Hebdo» μέσα στα γραφεία του γαλλικού σατιρικού περιοδικού μάς έκανε να φωνάξουμε «Είμαστε όλοι Σαρλί», εκφράζοντας τη διεθνή αλληλεγγύη στην ελευθερία της έκφρασης, χωρίς προαπαιτούμενα και χωρίς περιορισμούς. Μόνο που αυτή η απόλυτη ελευθερία έχει αξία όταν η κριτική στρέφεται κατά των ισχυρών και όχι κατά των αδυνάτων. Και η σχετικοποίηση του Ολοκαυτώματος δεν χτυπά το Ισραήλ αλλά τη μνήμη των 6.000.000 θυμάτων του.

Γνωρίζω ότι κανείς δεν θα παραδεχτεί σήμερα ότι είναι αντισημίτης. Το αρνείται άλλωστε και ο Πλεύρης. Ειδικά όσοι αναφέρονται στην Αριστερά διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους όταν ακούν ότι μπορεί οι δημιουργίες τους να έχουν αντισημιτικά χαρακτηριστικά.

Αν επανέλθουμε όμως στο παράδειγμα του μακελειού στο γαλλικό περιοδικό τον Ιανουάριο του 2015, ποιος θυμάται ότι, εκτός από τους σκιτσογράφους του «Charlie Hebdo», δολοφονήθηκαν από την ίδια φονταμενταλιστική ομάδα τέσσερις Εβραίοι σε ένα σούπερ μάρκετ κοσέρ. Και ποιοι βγήκαν στους δρόμους του Παρισιού και της Αθήνας για να διαμαρτυρηθούν φωνάζοντας «Είμαστε όλοι Εβραίοι»;

- **Επιστολή της Πρέσβεως του Ισραήλ κας Ιριτ Μπεν-Αμπα, ΕΦ.ΣΥΝ. 11.4.2018**

Phoca PDF